

само изпълнява възложените ѝ от командването на Трета българска армия задачи да подпомага действията на пехотните дивизии и другите подразделения, но и по свой начин записва златни страници в българската военна история. Пораженията, които нанася конницата главно на противниковата пехота са толкова големи, че способстват още в първите дни на войната да останат илюзорни и безсмислени всички планове на руско-румънското командване за лек успех и нахлуване в България.^{6,7}

Първият голям успех на конната дивизия е класическата победа, удържана още на 3.IX. при селата Кочмар, Конак /Подслон/ и Карапелит, където чрез изкусни маневри, умело използване гънките на местността и решителни действия са разгромени напълно последователно авангарда, основните сили и ариергарда на крупни румънски пехотни подразделения, отправили се да помогнат на тутраканските защитници. Името на генерал Колев и дивизията му се превръщат в легенда и за тях се заговарва далеч извън балканските fronтове. Още тук на противника е нанесен тежък морален удар, който го съпътства далеч на север - до устието на Дунав и до р. Серет.⁸

На 7.IX. щабът и ядрото на конната дивизия са в района на с. Кеседжик /Алцек/, където се дочуват откъм гр. Добрич глухи тътнежи от сражения. Там вече трети ден се бият бойците на Варненския укрепен пункт и част от 6-та Бдинска дивизия /35-ти и 36-ти полкове/ срещу многократно превъзхождащите ги по численост румънски сили. Притежаващ забележителна интуиция, генерал Колев чувства, че при Добрич положението на защитниците му става критично. Изправен пред трудна дилема, той поема голяма отговорност върху себе си като взема бързо и съдбоносно решение: да не изпълни заповедта на Главното командване за поход към с. Средище, но да спаси Добрич. За целта оставя слаби заслони от кавалерийски разезди и колоезданчи роти-тънка завеса пред руската кавалерийска дивизия на генерал-лейтенант Леонтович, стояща срещу него и тръгва по своя инициатива рисковано с ядрото от дивизията си към Добрич-флангово и в отстъп от фронта. С маршманювър в усилен алюр изминава разстоянието от 45-50 км през ниви, гори и дълбоки суходолия до бойното поле при Добрич за около 7 часа. Наближавайки фронта бързо прави маневра, насочва и разгръща войските си в тил и фланг на обхождащия вече българските позиции противник, като атакува батареите и поддръжките на сърбо-хърватската дивизия/от състава на руския корпус/. Тук е развързката на драмата при Добрич... В тежка, кръвопролитна борба противникът е разгромен и отстъпва назад по целия фронт около града, като след падането на нощта бягството му далеч на север е паническо - на десетки километри изоставяйки оръжия, коли, снаряжение, дори фурашки и ботуши. Добрич е спасен в най-критичния момент от сраженията. Още същата нощ, без да отдъхнат, изнурените бойци от конната дивизия се връщат бързо по обратния път, за да заемат отново в зори оголения фронт пред руската кавалерийска дивизия.⁹

През периода 20.IX. до 15.X. конната дивизия заема позиции на линията с.Муштафа ачи - с. Азаплар в Средна Добруджа /между градовете Мангалия и Кюстенджа/. Тук, струпвайки огромни сили /четирикратно превъзхождащи конната дивизия/,